

1 DECEMBER 1928

No. 23

33e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„Wij spreken van Christus, wij verheugen ons in Christus, wij verkondigen den Christus, wij profeteeren van Christus, en wij schrijven volgens onze profetieën, opdat onze kinderen mogen weten tot welke bron zij moeten gaan voor eene vergeving hunner zonden.”

Boek van Mormon, 2 Nephi 25 : 26.

DE ZOON DES MENSCHEN.

Toespraak, gehouden over de radio op Zondagavond 14 October 1928,
door Dr. James E. Talmage van den Raad der
Twaalf Apostelen, te Salt Lake City,
Utah, U. S. A.

„Ziet, het Lam Gods!”

Aldus sprak de Dooper tot zijn volgelingen, kort nadat hij de doopverordening aan Jezus van Nazareth bediend had, hetgeen vergezeld was gegaan van de openbaring van den Heiligen Geest en de verheven uiting van den Eeuwigen Vader: „Dit is Mijn Geliefde Zoon, in denwelken ik Mijn welbehagen heb.”

Twee van de discipelen van den Dooper, Andreas en Johannes, volgden Jezus onmiddellijk. De Heilige Geest getuigde in hun zielen, dat de Mensch uit Nazareth van God gezonden was, en onder den opwellenden aandrang dier overtuiging werden zij onweersstaanbaar aangedreven om van het groote feit aan anderen te getuigen. Andreas vond zijn broeder Simon, later Petrus genoemd, en zei tot hem: „Wij hebben gevonden den Messias, hetwelk is, overgezet zijnde, de Christus.”

Den volgenden dag voegde Philippus zich bij het kleine groepje volgelingen; en toen hij den invloed van 's Heeren tegenwoordigheid door zijn ziel voelde stralen, zocht hij zijn vriend Nathanaël op, om hem de heerlijke waarheid te vertellen. Philippus zeide: „Wij hebben dien gevonden, van welken Mozes in de Wet geschreyen heeft, en de Profeten, namelijk Jezus van Nazareth, den zoon van Jozef.” Nathanaël kwam tot Jezus, en als zijn ziel verlicht werd, hetgeen gepaard ging met zijn onschuld, riep hij uit: „Rabbi, gij zijt de Zone Gods, gij zijt de Koning Israëls.” Jezus

antwoordde hem en zeide o.a. : „Van nu aan zult gij den hemel zien geopend, en de engelen Gods opklimmende en nederdalende op den Zoon des Menschen.”

Voor zoover wij uit de huidige schriftuurlijke verslagen kunnen opmaken, is dit de eerste gelegenheid waarop Jezus zich *de Zoon des Menschen* noemde. Het staat geschreven in het laatste vers van het eerste hoofdstuk van het Evangelie naar de beschrijving van Johannes. In het derde hoofdstuk van hetzelfde boek vinden wij de woorden van onzen Heer, die Hij tot Nicodemus sprak, waarin dezelfde titel gebruikt en herhaald wordt.

Theologen staan voor een raadsel.

De benaming, *de Zoon des Menschen*, komt in de vier Evangelieën acht-en-zeventig maal voor; of, zoo wij alle vrijwel gelijk-luidende zinsneden uitschakelen, of gezegden die door meer dan één schrijver weergegeven worden, zijn er ongeveer veertig afzonderlijke gevallen, waarin Jezus Christus zich aldus betitelt. Die eigenaardige benaming is voor de theologen een raadsel en heeft de vindingrijkheid van die uitleggers, die trachten de Schriften aan hun persoonlijke opvattingen en inzichten aan te passen, zwaar op de proef gesteld.

Gij kunt een min of meer gelijke uitdrukking in het Oude Testament vinden, niet *de Zoon des Menschen*, doch „zoon des menschen” *), bij wijze van aanspreektitel; en in zulke gevallen is die uitdrukking gebezigd in haar gewone beteekenis, n.l. de zoon van een sterfelijk mensch. Aldus komt zij bij benadering negentig malen in het Boek van Ezechiël voor; in elk geval, echter, gebruikt Jehova haar voor Zijn Profeet, dien Hij aanspreekt als „zoon des menschen”. Dit geschiedde met het doel — zooals het verband der verschillende zinsneden duidelijk doet zien — om Ezechiël er goed van te doordringen, dat, ofschoon hem toegestaan werd om de woorden van Jehova Zelf uit te spreken en neer te schrijven, hij niettemin slechts een mensch was. In het Boek van Mozes vinden wij hoe Satan zich op onbeschaamde wijze verstoutte om een verschil te stellen — of den schijn te wekken dat er een zoodanig verschil bestond — tusschen hem en Mozes, toen hij zeide: „Mozes, menschenzoon, aanbid mij.”

Doch de kenmerkende titel, *de Zoon des Menschen*, komt slechts éénmaal in het Oude Testament voor. Men vindt hem in het zevende hoofdstuk van Daniël, waarin een verslag van een wonderbaarlijke openbaring gegeven wordt. In het nachtelijk visioen zag Daniël de gebeurtenissen, die op een toekomstigen tijd plaats zullen vinden, wanneer de Oude van Dagen, hetgeen Adam is, de

*) Dit is de letterlijke vertaling van hetgeen op de bedoelde plaatsen in den Engelschen Bijbel staat; in de Hollandsche staat „mensenkind”, dit komt op hetzelfde neer. —Red.

patriarch van het menschelijk geslacht, zal nederzitten om zijn nakomelingen te oordeelen; want, zooals Daniël het zag, kwamen zij vóór hem in volgorde; en onder hen kwam er een, den *Zoon des Menschen* *) gelijk, die met de wolken des hemels verscheen; en toen hij kwam werden alle macht en heerschappij aan hem gegeven, en zijn koninkrijk werd een alles-omvattend en eeuwig koninkrijk genoemd. Aldus wordt ons getoond de meerderheid van den Zoon des Menschen boven den Oude van Dagen, of met andere woorden, de macht die Jezus Christus heeft boven Adam.

In elk der gevallen.

In het Nieuwe Testament, buiten de vier Evangeliën, zien wij, dat de titel *De Zoon des Menschen* driemaal voorkomt, en in elk dier gevallen wordt hij op Christus in zijn toenmaals verheerlijkten staat, toegepast. Toen Stefanus op den drempel van het martelaarschap stond, tegenover zijn onrechtvaardige rechters, werden hem de hemelen geopend, en kon hij niet in zijn hart bewaren wat hij zag. In extase riep hij uit: „Ziet, ik zie den Zoon des Menschen, staande ter rechterhand Gods”, en voor die getuigenis steenigden de woedende Joden hem, zooals zij tevoren den Christus gekruisigd hadden voor de getuigenis die Hij van den Vader gaf.

Bijbelgeleerden en theologen over het algemeen, of tenminste zij, die het licht der moderne openbaring verwerpen, — welk licht op de aloude schriftuurplaatsen zulke heerlijk-verduidelijkende stralen werpt — beweren dat de uitdrukking, *de Zoon des Menschen*, voor Christus wordt gebruikt om aan zijn unieke verhouding tot de menschelijke familie uitdrukking te geven, en dat het een benaming is met een strekking van nederigheid, zelf-wegcijfering en ootmoed. Integendeel is het een der meest verheven titels, die Hij zou kunnen aannemen. Toch zien wij, hoe in wat wij noemen de Geautoriseerde vertaling, of de vertaling van Koning Jacobus, zoomede in de Herziene vertaling, en in andere vertalingen van het Nieuwe Testament (ook in de Hollandsche vertalingen - Red.), evenals in de lijsten met toelichtingen en de geleerde verhandelingen, die daarop betrekking zouden hebben, de schrijvers met nauwgezette zorg neerschrijven: „Zoon”, met een hoofdletter „Z” en „mensen” met een kleine „m”.

Nu vraag ik u in allen ernst, wie is die mensch-met-een-kleine-m, wiens zoon Jezus de Christus is?

Jezus van Nazareth was sinds Adam het eenigste mannelijke, menschelijke wezen, dat de aarde bewandelde en niet de zoon van een sterfelijk mensch was. En om te denken dat hij een titel zou aannemen, een onderscheidende en uitsluitende titel, die aanduidt dat Hij de zoon van een sterfelijken mensch is, zou in strijd met de feiten zijn.

*) Letterlijk vertaald uit den Engelschen Bijbel. — Red.

Wat moderne Openbaring leert.

Het woord der openbaring, in deze laatste dagen gegeven, maakt duidelijk, wie de eene en eenigste bijzonder-verheerlijkte Mensch was, dien Jezus kende — God de Eeuwige Vader, de Vader van den geest van Jezus, en eveneens de Vader van zijn lichaam.

Om die reden is de titel, *De Zoon des Menschen*, een benaming, die wijst op heerlijkheid, autoriteit en macht onder alle menschenkinderen. *De Zoon des Menschen* is de Eenigstgeborene van den eenen bijzonder-verheerlijkten Mensch. Hij, de Eeuwige Vader, heeft sindsdien zijn Zoon verheerlijkt; doch ofschoon de Zoon met de heerlijkheid van den Vader verheerlijkt is, is er niets te veranderen aan het feit, dat hij de Zoon is van dien Vader, en hij, de Eeuwige Vader, wordt een Mensch geheeten — DE MENSCH.

De benaming, *De Zoon des Menschen*, is daarom in hooge mate synoniem met *de Zoon van God*. Wij zijn allen geesten-kinderen van God: doch Jezus Christus was en is de Zoon van God in overtreffenden en bijzonderen zin. Wanneer hij de betreffende aanduiding op zichzelf toepaste, gebruikte de Heere steeds het bepalend lidwoord — niet slechts „Zoon des Menschen” of „Een Zoon des Menschen”, doch „De Zoon des Menschen”, hetgeen een titel is, die specifiek en uitsluitend aan Jezus Christus toekomt. Hij gebruikte deze op een wijze die duidelijk liet zien, dat die titel in het bijzonder en alleen van Hem was.

(Slot volgt.)

DE TUIN VAN GOD *).

En het onkruid, door den mensch gekweekt.

„Maar Hij, antwoordende, zeide: „Alle plant, die Mijn hemelsche Vader niet geplant heeft, zal uitgeroeid worden.” (Matth. 15 : 13).

Deze beteekenisvolle en veelomvattende verklaring, welke de Heer Jezus Christus gaf toen Hij op aarde was, werd als antwoord gegeven op een mededeeling van eenige discipelen, dat de Farizeeën over Zijn leer geërgerd waren. Sommige van de wijze schriftgeleerden en nauwgezette Farizeeën hadden critiek uitgeoefend en gezegd, dat de discipelen des Heeren een overtreding begingen, omdat zij de traditie betreffende de ceremonieele wasching der handen veronachtzaamden. Des Meesters berisping was scherp en streng. Hij vroeg den vitzieken klagers: „Waarom overtreedt ook gij het gebod Gods, door uwe inzetting?” En Hij haalde het sprekend voorbeeld aan van de toen gebruikelijke schending van het Goddelijk Gebod aangaande de eerbied, die kinderen hunnen ouders verschuldigd zijn, tot welke overtreding de dwaze priester-denkebeelden over de offerande-praktijk aanleiding gaven,

*) Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologieklas.

waardoor plichtverzakende kinderen in staat werden gesteld zich aan hunne kinderplichten te onttrekken. Daarna de menigte tot zich roepend, verklaarde Hij als verwerping van de onwettige uitoefening van een willekeurig ingestelden regel, met luider stem: „Hoort en verstaat! Hetgeen ten monde ingaat, ontreinigt den mensch niet; maar hetgeen ten monde uitgaat, dat ontreinigt den mensch.”

Wie kon, na dit te hebben gehoord, nog langer in gebreke blijven het verschil op te merken tusschen menschelijke stelregels en Goddelijke wet, tusschen menschelijke inzettingen en Gods geboden?

Daarna volgde de verreikende verklaring die boven werd aangehaald. Wat waren de planten der Farizeesche inzettingen anders dan schadelijk onkruid, tot uitroeiing en verbranding gedoemd?

Slechts de tarwe, van Godswege gepland, zal in de graanschuur des Heeren worden verzameld. Maar, zooals ons nadrukkelijk in de gelijkenis wordt geleerd, mogen het gezonde graan en het giftige onkruid een tijdlang tezamen opgroeien, opdat de ontijdige uitroeiing van het onkruid niet de tarwe in gevaar brenge.

Naties en koninkrijken verrijzen en vallen, soms onder Gods onmiddellijke leiding en door de instrumentaliteit van menschen, die daartoe vóór-verordineerd waren; soms ook onder Goddelijke toelating, gepaard gaande met een persoonlijke of nationale handeling, die louter uit eigen beweging geschiedt. Ik kan niet gelooven dat God ooit het ongezonde kruid der tyrannie of koninklijke heerschzucht plantte. Desniettenstaande wordt het toegestaan weelderig op te schieten in den grond van onwetendheid en valsche overlevering, en zijn sporen zijn heimelijk verspreid over de velden waar de bloemen der ware vrijheid bloeien.

Bij God zoowel als bij den mensch is er een tijd van zaaien en een tijd van oogsten. Thans is de wereld nog nauwelijks klaar voor een regeering, die met de instemming van het volk is gevestigd, voor een regeeringsvorm, die in Amerika reeds tot ontwikkeling is gekomen, doch die in vele andere landen nog moet worden ingesteld. Vijftig, twintig, ja zelfs tien jaar geleden zou een forsche poging om het onkruid der alleenheerschappij uit te roeien, de kostbare tarwe der ware democratie in gevaar hebben gebracht. Er is een overheerschend element van alles-op-zijn-tijd in al Gods werken. Voorwaar, Hij doet alle dingen goed, en te rechter tijd.

Hebt gij nooit gelezen dat in de laatste dagen alle dingen in beweging zouden zijn? Wij leven in den voorspelken tijd van onrust, waarin elk onstevig gebouw zal wankelen, en alleen die, welke op een eeuwig fundament zijn gebouwd, zullen stand houden. De schrijver van den Brief aan de Hebreëen verstond het zoo, gelijk zijn vermanend voorschrift getuigt:

„Ziet toe, dat gij dien, die spreekt, niet verwerpt.” Hier wordt Christus bedoeld. „Want indien deze niet zijn ontvloten, die den-gene verwierpen, welke op aarde Goddelijke antwoorden gaf, veel

meer zullen wij niet ontvlieden, zoo wij ons van dien afkeeren, die van de hemelen is.

Wiens stem toen de aarde bewoog; maar nu heeft hij verkondigd, zeggende: Nog eenmaal zal Ik bewegen niet alleen de aarde, maar ook den hemel! En dit woord: nog eenmaal! wijst aan de verandering der bewegelijke dingen, als welke gemaakt waren, opdat blijven zouden de dingen, die niet bewegelijk zijn." (Hebr. 12 : 25—27.)

De dingen van God kunnen niet worden bewogen, zelfs niet door het losbranden van 's menschen zwaarste geschut; zij zullen stand houden, bommen en granaten ten spijt. Doch de werken van het menschelijk bedrog zullen vernietigd worden. Niet alleen wat de stoffelijke bouwwerken betreft, maar ook 's menschen sophisterijen, dwaalleeringen, onderstellingen, wijsbegeerte en valsehe, zoogenaamde wetenschap.

Instellingen van menschelijken oorsprong kunnen vele jaren stand houden, maar zullen zeker een einde hebben. In en na de opstanding zullen zij plaats noch naam bezitten. Alleen de instellingen, onder hemelsche autoriteit bevestigd, kunnen blijven voortbestaan.

Om in de verordeningen van God te bedienen, wordt een volmacht vereischt, die geheel verschillend is van die, welke de mensch kan geven of zichzelf aanmatigt. Laat den Keizer de zaken behartigen, die des Keizers zijn, indien gij wenscht, maar laat geen Keizer het wagen de zaken van God te behartigen. Het Evangelie van Jezus Christus is eeuwig, nooit zal het vernietigd of bewogen worden. God's wetten zijn onveranderlijk, en onderwerping daaraan, naar den vorm zoowel als naar den geest, is voor de zaligheid onontbeerlijk. Aldus heeft de Heer bepaald:

„Ziet! Mijn huis is een huis van orde, zegt de Heere God, en niet een huis van verwarring. Zal ik een offerande aannemen, zegt de Heere, die niet in Mijnen naam gemaakt is? Of, zal Ik van uwe handen ontvangen hetgeen Ik niet aangewezen heb? En zal Ik tot u aanwijzen zegt de Heere, tenzij het door eene wet zij, zelfs gelijk Ik en Mijn Vader tot u voorverordeneerden eer de wereld was? Ik ben de Heere uw God, en Ik geef u dit gebod, dat niemand tot den Vader zal komen dan door Mij, of door Mijn woord, hetwelk Mijn wet is, zegt de Heere. En elk ding dat in de wereld is, hetzij het verordineerd is door de menschen, door tronen, heerschappijen, machten, of voorname dingen, wat zij ook mogen zijn, dat niet door Mij, of door Mijn Woord gemaakt is, zegt de Heere, zal terneder geworpen worden, en zal niet verblijven nadat de menschen dood zijn, noch in noch na de opstanding, zegt de Heere uw God. Want welke dingen ook verblijven, zijn door Mij, en welke dingen niet van Mij zijn, zullen geschud en verwoest worden." (Leer en Verbonden, Afd. 132.)

Uit „Vitality of Mormonism", door J. E. Talmage. Vertaald door A. J.

PRESIDENT JOSEPH F. SMITH.

Les voor de Zondagsschool. — Eerste Middelbare Afdeeling.

Joseph Fielding Smith, de zesde President van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, werd op den 13en November 1838 te Far West, Missouri, geboren. Zijn vader, Hyrum Smith, heeft voor den Profeet Joseph, diens jongere broeder, mogelijk nog meer beteekend dan vroeger Jonathan voor David. Mary Fielding, Joseph F. Smith's moeder, was uit Engeland geboortig, en was door haar energie, geloof en vastberadenheid, samengaand met een uitstekenden zakelijken aanleg, een meest passende gezellin voor haar edelen echtgenoot. Ten tijde van Joseph F. Smith's komst in deze wereld loeide een storm van moeilijkheden rond de Kerk. Enkele dagen vóór zijn geboorte werden o.a. zijn vader en Joseph Smith, de Profeet, door verraad in de handen van een bende gewapend gepeupel overgeleverd. Zij werden voor een zoogenaamden „krijgsraad” gebracht en tot den dood door den kogel veroordeeld. Evenwel werd door tusschenkomst van Generaal A. W. Doniphan hun leven gespaard. Vervolgens werden zij naar de gevangenis gevoerd, doch alvorens te vertrekken kregen zij enkele minuten om hunne gezinnen vaarwel te zeggen. Temidden van dergelijke tooneelen, en terwijl plundering, verdrijving, roof, armoede en verdriet hoogtij vierden, werd Joseph F. Smith geboren. Zijn kinderdagen bracht hij in vervolging en ontbering door, hetgeen tenslotte eindigde met het martelaarschap van zijn vader en zijn oom Joseph, op 27 Juni 1844. In 1846 verliet zijn moeder Nauvoo, verbannen met vele anderen, omdat zij God wilden dienen naar de ingeving van hun geweten. Ofschoon Joseph F. toenmaals een knaap van slechts 8 jaren was, dreef hij voor zijn moeder een ossenspan door den staat Iowa. Terwijl de familie in Winter Quarters verbleef, waar Joseph F. als herdersjongen werkzaam was, kwamen op zekeren dag onverwachts de Indianen hem en zijn metgezellen overvallen met de bedoeling hun vee weg te drijven. In de opwindende jacht, die nu volgde, reden twee Indianen op Joseph F. toe, één ter rechter- en één ter linkerzijde en hem bij de armen grijpend, lichtten zij hem uit den zadel. Waarschijnlijk zouden zij hem gescalpeerd hebben, zoo niet onverwachts een aantal mannen verschenen waren, op weg naar het hooiveld. De Indianen lieten hem plotseling op den grond vallen en zoodoende werd met de hulp der Voorzienigheid zijn leven gered.

Op 23 September 1848 bereikten Joseph F. Smith en zijn moeder de Salt Lake Vallei, waar hij enkele jaren als herdersjongen werkzaam bleef. Niettegenstaande het groote aantal wolven in de Vallei verloor hij door zijn oplettendheid nooit een stuk vee. Het herderswerk wisselde af met ploegen, oogsten, werken in den

canyon, enz. Ledigheid kende deze edele jongen niet. Zijn moeder leerde hem den Bijbel lezen gedurende hun pelgrimstocht over de vlakten, in de tent, en bij het kampvuur. Daar Joseph F. Smith dol op boeken was, las hij de beste met groote aandacht, altijd met de bedoeling om er lessen uit te halen, die praktische levenswaarde hadden.

In September 1852, toen hij veertien jaar oud was, stierf zijn moeder. Hij bleef dus als een volslagen wees achter. Op zijn vijftiende jaar werd hij op zending geroepen naar de Sandwich Eilanden. Hij werd terzijde gezet door de Apostelen Parley P. Pratt en Orson Hyde. Broeder Pratt, die den zegen uitsprak, verklaarde dat hij de Hawaïiaansche taal zou leeren „door de gave Gods zoowel als door studie.” Deze profetie werd letterlijk vervuld, want in minder dan vier maanden na aankomst kon hij een rondreis over het eiland Maui maken, om te prediken, te doopen, het Avondmaal te bedienen, enz., alles in de taal der inboorlingen. Na een succesvolle zending en een afwezigheid van drie jaar en negen maanden kwam Josph F. Smith weer te Salt Lake City aan.

Den 29en Maart 1858 werd hij op 19-jarigen leeftijd lid van het 32ste Quorum Zeventigers. Hij huwde 5 April 1859 en werd op den 16en October van hetzelfde jaar Hoogepriester en lid van den Hoogen Raad van de Salt Lake Ring van Zion.

(Zie vervolg op pag. 368).

PRESIDENT GRANT'S VERJAARDAG.

Op den 22en November j.l. vierde President Heber Jeddy Grant, de huidige Profeet, Ziener en Openbaarder voor de Kerk van den Eeniggeborene, zijn 72en verjaardag.

Ter gelegenheid van dit heuglijk feit zenden de Heiligen in de Nederlandsche Zending hunne welgemeende gelukwensen aan hunnen grooten leider, den wonderlijken leidsman van een wonderlijk volk van zeshonderdduizend menschen, waarvan verreweg de meerderheid een brandende getuigenis bezit dat Heber J. Grant is en blijft: Gods zevende Profeet in deze laatste dagen!

EEN NIEUWE CURSUS VOOR DE OUDERKLASSEN IN DE O. O. V.

De studie-cursus over de „Paarl van Groote Waarde”, die tot heden in de diverse O. O. V.-Ouderklassen is gevolgd, zal met ingang van 1 December 1928 gestaakt worden. In de plaats daarvan komt een hoogst interessante cursus, geheeten „Évangelie en Gezondheid.” Zoolang het betreffende handboekje nog niet in drukvorm is verschenen, zullen de lessen in gestencilde afleveringen naar de vertakkings- of O.O.V.-presidenten gezonden worden.

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: H. SCHOTEL

DE UTRECHTSCH E CONFERENTIE.

Uitstekend geslaagd.

Nadat des middags eerst een zendelingenvergadering was gehouden, waar o. a. instructies van Zendingspresident John P. Lillywhite werden ontvangen, begon des avonds om half acht een ambtenaren-, ambtenaressen- en priesterschapvergadering met het zingen van „Wij zijn trouwe werkers”. Ouderling John Hoekstra vroeg een zegen. Lied 127, „Het zaaien”, werd gezongen. Vervolgens gaven de aanwezige ambtenaren en ambtenaressen uit het Utrechtsche District hun getuigenis en een verslag hunner werkzaamheden, gevolgd door korte toespraken van resp. Ouderling R. M. Davey, Overziener der Zondagsscholen en O. O. V. in de Nederlandsche Zending; Ouderling G. W. Esplin, President van het district Utrecht, en Zendingspresident John P. Lillywhite. Deze laatste legde er in het bijzonder den nadruk op, dat ook het ambt met de minste verantwoordelijkheid van het allergrootste belang is. Na het zingen van „Leid ons, Goede Meester” zonden allen onder leiding van den Zendingspresident een dankbede op, met een speciaal verzoek aan den Hemelvorst om Ouderling Th. de Vries (een kranig zending, die ziek was) volkomen geneezing te schenken.

Op den volgenden Zondag (18 November j. l.) klonk des morgens om tien uur in de ruime zaal op de Mariaplaats „O, vast als een Rotssteen.”

Ouderling C. W. Draayer opende met gebed. Vervolgens mochten we genieten van een duet door de Zusters E. Bakker en J. van Peski. Het lied heette „I shall not want”, en Zuster W. Verstrate begeleidde op het orgel. Na enkele welkomstwoorden gesproken te hebben stelde Districtsresident G. W. Esplin als eerste spreker voor: Ouderling J. H. McLaren, gemeentepresident van Den Haag. Deze gaf een duidelijke verklaring van de uiting van Paulus die inhoudt dat het Evangelie een kracht Gods tot zaligheid is. De lichamelijke dood wordt door velen als een der meest onaangename dingen beschouwd. Niettemin geeft het Evangelie ons hoop op een draaglijk leven aan de andere zijde van het graf, waar dan de gehoorzamen door deze kracht der zaligheid voor altijd vrij zullen zijn van zoowel den lichamelijken als den geestelijken dood.

De President van het district Groningen, Ouderling I. Z. Ward,

sprak over autoriteit, die zoo noodig is om het Evangelie te mogen prediken. Men moet van God geroepen worden gelijk Aäron om zulks te doen. Vervolgens verhaalt Spr. op welke wijze het Aäronische Priesterschap door Johannes den Dooper werd teruggebracht (15 Mei 1829).

Zuster N. van Hattem zong „Het Onze Vader”; Broeder C. de Jong zorgde voor een passende orgelbegeleiding.

Ouderling H. Schotel, assistent-redacteur van „De Ster”, besprak de vier eerste beginselen van het Evangelie, benevens de aanspraken dezer Kerk ten aanzien van de autoriteit om de verordeningen daarvan te bedienen.

Ouderling L. W. Dalebout, leider der Apeldoornsche gemeente, kreeg daarna het woord. „Een bijbel, een bijbel, wij hebben eenen bijbel, en wij hebben geen anderen bijbel meer noodig”, zeggen de menschen. Spr. gaf een uiteenzetting van het feit, hoe Gods woorden tot de Joden in den Bijbel vervat zijn, en hoe de woorden van God aan de voorouders der Indianen neergeschreven zijn in het Boek van Mormon.

Ouderling John Hockstra, President der gemeente te Amsterdam, sprak enkele woorden over het voorbestaan en het doel van het leven. Daarna belichtte Spr. het beginsel van den doop, en sloot hij met te verhalen hoe hij aan deze Kerk gekomen is.

Na het zingen van „Eere den man, welke sprak met Jehova!” zond Ouderling P. P. Williams een dankbede op.

De namiddagvergadering ving aan met „Komt, heil'gen komt”. Een gebed bij monde van Ouderling R. M. Davey, Overziener der Zondagsscholen en O. O. V. in de Zending, werd gevolgd door het Avondmaalslied „Tot vernieuwing des Verbonds”. Alvorens het Avondmaal bediend werd, ontvingen drie personen, die dien dag gedoopt waren, de gave des Heiligen Geestes door oplegging der handen. Na het Avondmaal werden de namen der Kerk- en Zendingautoriteiten voorgelezen en gaven alle aanwezigen blijk van hun voornemen tot eenparigen steun dezer ambtenaren en ambtenaressen.

Ouderling A. Asmus betoogde dat de Kerk van den Vrededorst niet gegrondvest is op een boek, doch op doorlopende openbaring. Spr. toonde aan, hoe de Bijbel zoowel als elk ander boek der Kerk zeer beperkt is als een voortbrenger van Waarheid. Doch de Heere Israels, als een levende Waarheidsbron, spreekt nu door Zijn Profeten.

Ouderling P. B. J. van Leeuwenburg schilderde de vreugde en de zegeningen, die het deel worden van hen, die het Evangelie gaan leven. De zalige vreugde komt niet alleen na dit leven, doch ook nu reeds. Spr. sloot met een aansporing om den wil van Jezus te doen.

Ouderling E. H. Anderson gaf een saxophone-solo, door Ouderling J. F. Kikkert op het orgel begeleid.

Ouderling A. L. Christensen (van Enschedé) sprak zijn dankbaarheid uit voor het plan van den Meester. In het laatste hoofdstuk der Openbaringen van Johannes wordt ons verteld, dat de mensch niets mag veranderen aan hetgeen God geopenbaard heeft. Hetzelfde staat geschreven in Deuteronomium. Dit beteekent echter niet, dat God Zelf niets meer tot de menschen te zeggen heeft. De gaven van talen, profetieën, gezichten, visioenen, e. d. bestaan ook nu als groote zegeningen. Zij volgen het oprechte geloof.

De leider der Utrechtsche gemeente, Ouderling O. van Orden, besprak de vraag: Wat is Waarheid? In deze dagen heeft een Profeet des Heeren daar antwoord op gegeven. De waarde en de kracht van geloof werden schriftuurlijk belicht, zoomede het doel van ons leven.

„Looft aller Heeren Heer” werd gezongen. Ouderling M. L. Peterson eindigde met dankzegging.

Dienzelfden avond om zeven uur werd er met „Ik weet dat mijn Verlosser leeft” ingezet. Ouderling John Hoekstra vroeg om de leiding van den Geest des Heeren. De Zusters E. Bakker en J. van Peski zongen „Denkt gij nimmer daaraan?” Bij Zuster W. Verstrate berustte de orgelbegeleiding.

Ouderling E. H. Anderson, President van de Arnhemsche gemeente, legde uit, hoe het winnen van Gods koninkrijk mogelijk is bij aanwezigheid van een sterken wil. Met voorbeelden uit den Bijbel illustreerde Spr. de noodzakelijkheid van het gehoorzamen aan de Evangelie-verordeningen.

De tweede Spr. dien avond was Ouderling J. F. Kikkert, leider der gemeente te Dordrecht, die aanving met o. a. te zeggen, dat het onmogelijk is Christus te volgen zonder te weten hoe. Spr. trok een lijn van overeenkomst tusschen het bouwen van een aardsch huis en het optrekken eener woning in de eeuwige wereld. Dit laatste geschiedt volgens een schema (het Evangelie), onder leiding van den Grooten Architect (Jezus Christus). Tenslotte werd de nadruk gelegd op de onontbeerlijke nederigheid.

Ouderling J. V. McGrath, President van het district Rotterdam, betoogde dat wij geleidelijk zalig worden, naarmate wij onze zwakheden overwinnen. Een en ander werd op overtuigende wijze besproken. Het ideaal van de Heiligen der laatste dagen is om in eigenschappen aan God gelijk te worden. Dit is het hoogste ideaal, het ideaal van de Kerk van den Eeniggeborene. Deze laatste heeft ook de beste organisatie om dat doel te bereiken.

Een viool-en-orgel duet werd door de Broeders G. J. van Beek en B. Lemaitre ten gehore gebracht, het „Nephietisch Klaaglied” geheeten.

Ouderling G. W. Esplin, President van het district Utrecht, kwam met doorslaande argumenten, die de strekking hadden, dat Goddelijke volmacht noodzakelijk is ter bediening der Goddelijk-ingestelde Evangelie-verordeningen. Zooals geschiedde met de

zeven zonen van Scheva, kan ook nu het optreden in den naam des Heeren, zonder daartoe door Hem geroepen te zijn, leiden tot zware straf, komende op den betrokken overtreder.

Zendingspresident John P. Lillywhite was de laatste spreker dezer conferentie. De godsdienstige organisaties buiten deze zijn gewikkeld in een onverkwikkelijk geharrewar over hun eigengemaakte leerstellingen. Hierin is een bewijs gelegen, dat zij niet uit God zijn. De zendelingen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen echter, twisten niet. Het Evangelie is hun te heilig om er anderen nijdig om te laten worden. Alle landen zouden eigenlijk een en hetzelfde Evangelie moeten hooren, gepredikt op een en dezelfde wijze, en door een en dezelfde volmacht. Vervolgens hield de Zendingspresident een pleidooi voor de zendelingen die in dit land onder zijn leiding staan. Hunne prediking openbaart in menig geval de zonden der menschen, zoodat dan hun Boodschap gehaat wordt.

Ontelbaren denken dat op hun sterfbed alles wel zal worden, zoo zij, nog verontreinigd door hunne zonden, slechts Christus' naam aanroepen. De teleurstelling voor dezulken zal onbeschrijfelijk zijn. Dat geloof alléén voldoende is tot zaligheid, is de grootste onwaarheid, ooit verkondigd. Hierdoor zijn duizenden en duizenden misleid door z.g. dienstknechten des Heeren.

In verband met de groote moeilijkheden, die staan te komen, raade Spr. den hoorders ernstig aan om zich voor te bereiden en te leeren God beter te dienen. In dat geval zou bescherming hun deel zijn.

Na het opgewekt zingen van „Wij danken U, Heer, voor Profeten”, eindigde Ouderling B. Bernards met dankzegging.

Eindigen wij met te zeggen dat het was een hoogstbelangrijke conferentie, waar zich een ernstige doch niettemin opbeurende geest openbaarde.

PRESIDENT JOSEPH F. SMITH.

(Vervolg van pag. 364).

Op den 27en Juli 1860 kwam hij te Liverpool aan om zijn tweede zending te vervullen. In Engeland reisde Ouderling Smith in verscheidene districten, en in elke daad onder de Heiligen en vreemdelingen liet hij een indruk ten goede na, die nooit uitgewischt is geworden. Met President George Q. Cannon bezocht Ouderling Smith enkele districten in Denemarken, en met anderen bracht hij een bezoek aan Parijs. In 1863 keerde hij na een eervolle zending naar Zion terug. In Maart 1864 riep de Heer hem echter weer op zending, en wel naar Hawaï. Hij vertrok in gezelschap van twee Apostelen en andere zendelingen. Het doel hunner zending was om de zaken der Kerk op de Eilanden te regelen,

die door een zekeren Walter M. Gibson, welke zich het leiderschap der Kerk in Hawaï aangematigd had, danig in de war waren gestuurd. Daar Mr. Gibson zich niet wilde beteren was men genoodzaakt hem zijn lidmaatschap te ontnemen. Toen de zaak geregeld was keerden de Apostelen naar Amerika terug en lieten Joseph F. Smith als Zendingpresident achter. Deze werd in den winter van 1864—'65 eervol ontslagen.

Toen hij thuiskwam, kreeg hij werk in het kantoor van den Kerkgeschiedschrijver, en later in het Endowment House (een gewijd gebouw waar zegeningen werden geschonken), terwijl hij vaak plaatselijk zendingswerk in het Territoir Utah verrichtte. Hij was ook verscheidene perioden een werkzaam lid van den gemeenteraad van Salt Lake City, in welke stad zijn invloed heden nog merkbaar is in den vorm van monumenten. Zoo is bijvoorbeeld het bezit van het Liberty Park voor het allergrootste deel aan zijn stem en overtuiging te danken. Ook als wetsontwerper in de wetgevende vergadering van het Territoir Utah legde Joseph F. Smith een ongewone bekwaamheid en tact aan den dag. Hij was zeven opeenvolgende perioden (tusschen 1865 en 1874) lid van het Territoriale Huis van Vertegenwoordigers, en na den terugkeer van zijn laatste zending in Europa had hij twee termijnen (in 1880 en 1882) zitting in de raadsafdeeling van de wetgevende vergadering van Utah. De laatste maal trad hij op als voorzitter van dezen raad.

Joseph F. Smith werd op den ten Juli 1866 door President Brigham Young tot Apostel verordineerd, en op de October-conferentie van 1867 werd hij geroepen om een plaats in den Raad der Twaalven in te nemen.

In Februari 1874 ging Apostel Smith op zijn tweede zending naar Engeland, ditmaal om over de Europeesche Zending te presideeren. Hij bewees al spoedig een der beste zendingpresidenten te zijn, die ooit de leiding over een zending heeft gehad, niet alleen door zijn vlotte en wijze manier om zaken af te handelen, maar ook door zijn nederige gehoorzaamheid aan de influisteringen van den Geest, die hem in alles leidde. Zijn persoonlijke liefde en teerhartigheid, die hij steeds betoonde, maakten hem bemind bij honderden zendelingen en leden, die in zijn directe nabijheid geleefd en gearbeid hebben. In den herfst van 1875 werd Joseph F. Smith eervol ontslagen en keerde hij naar huis terug.

In de lente van 1877 ging hij op zijn derde Engelsche zending, doch door den dood van President Young was hij genoodzaakt om reeds in hetzelfde jaar naar Zion terug te keeren. In October van het jaar 1880, toen het presidentschap der Kerk georganiseerd werd, koos President John Taylor Joseph F. Smith tot tweeden raadgever. Sinds 1889 bekleedde hij hetzelfde ambt onder President Woodruff, en dit herhaalde zich in 1898, toen Lorenzo Snow President der Kerk werd.

Na den dood van President Snow werd Joseph F. Smith op den 17en October 1901 ondersteund als President der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Een der vele kenmerkende gebeurtenissen uit zijn bediening was het openen van het „Bureau voor Inlichtingen en Kerkliteratuur” op het Tempelplein te Salt Lake City. Dit geschiedde op den 4en Augustus 1902.

In den zomer van 1906 bezocht President Smith Europa, en ook Nederland, in gezelschap van Presideerende Bisschop C. W. Nibley. Het was een groote zegen voor de leden in dit land. Bij die gelegenheid vond ook de bijzondere genezing van den elfjarigen Jan Roothoff plaats.

Op den 19en November 1918 verliet President Joseph F. Smith op 80-jarigen leeftijd deze sterfelijke sfeer, doch de goede indrukken die hij in de harten van duizenden heeft achtergelaten, kunnen nimmer uitgewischt worden.

ZENDINGSNIEUWS.

Het is voorbij — maar niet vergeten, Gode zij dank!

Heel ver van U verwijderd zetten wij ons neer om U een laatsten groet te brengen. Wij zijn tot de waarheid gekomen: onze zendingstijd, de gelegenheid om dagelijks God's Boodschap bekend te maken, is verstreken. Hoe onbegrijpelijk was het voor ons, toen wij bemerkten, dat er maatregelen werden getroffen om ons van onze zendingsplichten te ontheffen. Het was werkelijkheid: de plaatsen voor onze terugreis naar Zion werden besproken. Snel is de tijd, dien wij onder U, geliefde Broeders en Zusters, mochten doorbrengen, voorbijgevoegen. Doch niet zoo snel dat de ondervindingen ons konden ontgaan. Ze zijn de onze; niemand kan ze ons ontrukken. Kostbaar zijn ze, van onschatbare waarde, die ondervindingen van Uwe liefde, Uwe opoffering, Uwe zachtmoedigheid, Uw groot geloof. Onderzoekers, maar ook Broeders en Zusters, weet gij nog wel hoe wij die heerlijke avonden bij U doorbrachten en spraken over God's goedheid en liefde? Wat vreugde voor ons, instrumenten in God's handen, als er een verzoek om den doop tot ons kwam. Die lieve, nederige, oprechte menschen te mogen leiden in het water der wedergeboorte; hoe onbeschrijfelijk schoon en treffend! Wat klopte ons hart dan van vreugde — wij hadden weer iets voor Hem mogen doen!

Al die gebeurtenissen zijn bij ons opgeteekend in het boek der levensondervindingen. In prachtband hebben wij onze wederwaardigheden in ons geheugen weggeborgen, met een gebed tot Vader in den Hemel ze voor ons eeuwig goed te willen heiligen.

Gezamenlijk hebben wij de reis van bemid Nederland naar Zion gemaakt, druk sprekend over hetgeen wij in Zijnen dienst mochten ervaren, en niet het minst over ons afscheid. Wij zien ons nog staan op het dek van de Batavier-boot. Wij keken op die schare lieve Broeders en Zusters, die zoo gewillig naar de Boompjes waren gekomen. Nog niet genoeg vond U het om ons te voeden, te kleeden en aan te moedigen in ons werk voor den Heere — een gemeenden vaarwelgroet wildet gij ons toeroepen. Die laatste handdruk, die liefdevolle blik uit Uw oogen, ze waren onze droombeelden als wij in de „kooi” lagen en op wel een weinig te hardhandige wijze over de groote wateren werden gewiegd.

Nu zijn wij weer thuis. Eén onzer, Ouderling D. R van Kampen, werd teruggeroepen (na een eervolle zending, gelukkig) omdat vader plotse-

ling was overleden. Moeder was enkele dagen na zijn vertrek naar het zendingsveld heengegaan. Ouderling M. Webb verliet in gezelschap van zijn tweelingbroer zijn ouderlijk tehuis. Alleen kwam hij bij vader en moeder terug. Zijn broer is ook naar dat andere oord gegaan.

Een derde, Ouderling L. L. Bishop, kwam verheugd bij zijn geliefden, na een afwezigheid van 32 maanden. En Ouderling Th. Sipkema verliet het zendingsveld en ook zijn ouders om zich weer in Zion te vestigen. Ziedaar een groote verscheidenheid van ondervindingen. Maar Godes hand erkennen wij erin. Hoe zwaar, hoe droevig een gedeelte van wat wij om Zijnentwil moesten doormaken, ook mocht zijn, wij berusten erin; Hij wenscht dat. Eerbiedig buigen wij het hoofd, en in stilte is ons gebed:

„Zegen hen, o Heer, die wij mochten leeren kennen als Uw gewillige, gehoorzame kinderen, en U zij de eer tot in alle eenwigheid, door Jezus Christus, Uwen lieven Zoon.”

Uw dankbare broederen in het werk van den Meester:

D. R. VAN KAMPEN	L. L. BISHOP
MELVIN WEBB	THYS SIPKEMA

Afscheidsworden.

Met erkentelijkheid maken wij van een weinig ruimte in de „Ster” gebruik om den goeden, waardigen leden in de Nederlandse Zending onze dankbaarheid te uiten voor de vriendelijke zorgen, die zij ons bewezen hebben. Wij zijn zeer, zeer dankbaar voor het voorrecht dat wij genoten hebben om met zulk een volk te arbeiden, en wij danken er onzen Vader in den Hemel voor. Wij zijn ook dankbaar jegens Hem voor ons aardsche bestaan en hopen steeds geleid te worden door dat sterke voornemen om voort te gaan en ten allen tijde in harmonie met Zijnen wil te leven.

Zonder hierin een fout te maken, zouden wij de laatste paar dagen, dagen van gemis mogen noemen, omdat wij dien korten tijd van onze vrienden in Holland gescheiden zijn geweest. Wij zijn niet bekommerd over hen, o neen, heelemaal niet, omdat bekommerd zijn beteekent, aan God onze Vader's behulpzaamheid twijfelen, hetgeen wij nooit hopen te doen.

Wij wenschen niet te zeggen, dat wij de leden in de Nederlandse Zending hopen weer te zien, omdat zooiets een vaststaand feit is en als vanzelfsprekend beschouwd moet worden. Wij vinden voldoening in de woorden in Prediker 3, die ons zeggen dat alles een gezetten tijd heeft. Daarom weten wij, dat eenmaal — in een bepaald oord — wij weer het voorrecht zullen genieten om die goede vrienden te ontmoeten, de vrienden die wij nu achterlaten in het kleine (doch mooie) landje: Holland.

Veel geluk is onze wensch voor U, in dezen strijd, gewoonlijk het Leven geheeten.

Als steeds, de Ouderlingen:

C. F. BERGHOUT	T. J. SEELEY
W. M. CHIPMAN	J. F. STEENBLIK
S. SPRINGER	R. M. BLACK
C. HENRIE	J. H. MILLBURN
H. HANSEN	

Aangekomen en geplaatst.

Uit Zion zijn op den 1en November j.l. aangekomen de Ouderlingen C. J. Dec en M. H. Ricks, tencinde in ons land een zending te vervullen. Ouderling Dec is in Utrecht geplaatst en Ouderling Ricks is werkzaam in Arnhem.

Verplaatsingen en benoemingen.

Ouderling J. van Haren, eertijds gemeentepresident van Alkmaar, is onlangs benoemd tot President van de Schiedamsche gemeente. Zijn echtgenoot, Zuster B. van Haren, die als zendlinge is terzijde gezet, hoopt hem in zijn nieuwe verantwoordelijkheid trouw bij te staan.

Ouderling H. J. Noorda, werkzaam in Rotterdam-Overmaas, is benoemd tot leider van de Gemeente aldaar. Voorts zijn verplaatst de volgende Ouderlingen:

S. Vuyk van Charlois naar Groningen als gemeentepresident; O. van Orden van de boot naar Utrecht als gemeentepresident; K. S. Berry van Zierikzee naar IJmuiden als gemeentepresident; N. J. Mortenson van Zierikzee naar Haarlem; M. L. Peterson van Arnhem naar Ede; L. Teerlink van Dordrecht naar Ede; Henry Hart van Apeldoorn naar Alfen aan den Rijn; E. F. Shipley van Delft naar Alfen aan den Rijn; P. P. Williams van Hengelo naar Barneveld-Voorthuizen; J. S. Humphrey van Rotterdam-Overmaas naar Barneveld-Voorthuizen; A. V. King van Hengelo naar Apeldoorn; R. Springer van IJmuiden naar Apeldoorn als gemeentepresident; B. Bernards van Den Helder naar Gorinchem; B. Nebeker van Leiden naar Gorinchem; A. Asmus van Utrecht naar Den Helder; J. H. Dijkstra van Leiden naar Amsterdam.

Gedoopt.

Voor zoover de rapporten zijn binnengekomen zijn er sinds den 29en September j.l. 19 zielen door den doop tot de Kerk toegetreden, n.l. 11 in het Amsterdamsche, 5 in het Rotterdamsche en 3 in het Utrechtsche district.

Overleden.

Te Rotterdam is op den 27-en October j.l. overleden, Zuster Gijse Vriens, geboren Teunissen. Zij werd door velen bewonderd en bemind om haar eenvoud, groot geloof en sterke getuigenis van onze Boodschap, door welk vrouwen zij haar langdurig lijden met ongewone opgewektheid heeft gedragen. Zuster Vriens bereikte den leeftijd van vijftig jaren, en laat een liefhebbend echtgenoot en zeven kranige kinderen achter. Zij mogen de verzekering hebben, dat onze sympathie naar hen uitgaat, vooral in dit gevoelig verlies.

* * *

Ons medeleven geldt ook de familie G. Coomans, die sinds den 15en November j.l. het verlies betreurt van Zuster Johanna Jacoba Coomans, geboren Langendijk, welke op 51-jarigen leeftijd te dezer stede is overleden. Zuster Coomans was een getrouw Heilige der Laatste Dagen. Zij heeft veel geleden, doch ook veel zegeningen ontvangen. Velen zijn bij de teraardebestelling aanwezig geweest om van hun waardeering voor Zuster Coomans' goede eigenschappen blijk te geven. Dat de nabestaanden aan haar getrouwheid een voorbeeld zullen nemen is onze oprechte wensch.

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.